

«Παρεμβαίνοντες...»

«Στὰ χέρια Σου,
τὰ χέρια μας»...

Θέλουμε νὰ ἔχουμε χέρια ἄνομα ἢ χέρια εὐ-
λογημένα;...

Ὁφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ὑπάρχουν στιγ-
μές, πού νοιώθουμε πολὺ τὴν ἀδυναμία μας...

Μᾶς συνθλίβει τὸ σκοτάδι πού τυλίγει τὸν δρόμο μας καὶ μᾶς
ἀναστατώνουν τὰ ἐμπόδια πού συναντᾶμε στὴν ζωὴ μας, οἱ θλί-
ψεις, οἱ δοκιμασίες, οἱ ἀσθένειες.

Τότε ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ δύο χέρια.

Χέρια σοφά, πού θὰ μᾶς καθοδηγήσουν... **Χ**έρια δυνατά, πού
θὰ μᾶς συγκρατήσουν... **Χ**έρια στοργικά, πού θὰ
μᾶς ἀγκαλιάσουν καὶ θὰ μᾶς μεταδώσουν τὸ
βίωμα μιᾶς δυνατῆς καὶ ἀγνῆς ἀγάπης...

Σὲ τέτοιες ὥρες εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ
λέμε: Κύριε, «ἐμπεσοῦμαι δὴ εἰς χει-
ράς Σου, ὅτι πολλοὶ οἱ οἰκτιρμοὶ Σου
σφόδρα, εἰς δὲ χεῖρας ἀνθρώπου οὐ μὴ
ἐμπέσω» (Β' Βασιλ. κδ' 14).

Πέφτω στὰ δικά Σου τὰ χέρια, στὰ χέρια τοῦ Πλάστου μου καὶ
Θεοῦ μου. Πέφτω μὲ πίστη, μὲ ἐμπιστοσύνη πολλή.

Ὁ Κύριε, κάτω ἀπ' τὰ ἅγια χέρια τὰ δικά Σου, νᾶναι πάντα τὰ
χέρια τὰ δικά μας. Στὰ χέρια Σου, τὰ χέρια μας...

Καὶ ὡς ἔλεγε ὁ ποιητής (ὁ Ε.Μ.):

«Τὸ χέρι Σου, Κύριε, στὸ χέρι μου κρατῶ
καὶ προχωρῶ στοὺς δρόμους τῆς ζωῆς
- τὰ μάτια μου κλειστά.

Μὰ φράχτης ξύλινος μοῦ βρέθηκε μπροστά.

Τὰ χέρια μου ἀπλώνω
κάποιο πέρασμα νὰ βρῶ
καὶ ψηλαφῶ γνωστὸ στὸ ξύλο σχῆμα:
τὸν Σταυρὸ!».

Πιὰ τὴν ἀντιγραφή:

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

31.1.2016 ἑκ. ἡμ.,

† Μνήμη τῶν Ὁσιομαρτύρων Ἀναργύρων
Κύρου καὶ Ἰωάννου

